

*NACHT IN DE TROPENSTAD.
Een stadspark in Rio.*

Als een waakhond ligt het Pão de Assúcar, het merkwaardige Suikerbrood, bij den smallen ingang uit zee. Lichtjes op den top, lichtjes op den rug, en een lichtje zelfs dat tusschen die twee plekken in de lucht zweeft: het kabelwagentje, dat den onbeklimbaren rotsklomp door de lucht met den bodem verbindt.

De auto snelt langs het asfaltlint, dat deze baai omzoomt van de oude stad tot aan het verre Suikerbrood. Een zeer zacht koeltje speelt om ons voorhoofd, terwijl we behaaglijk achterover liggen en ons door den wind laten bewaaieren.

Maar nu verlaten we onzen kustboulevard, en, eventjes, rijden we door een stukje straat. Een rond gat gaapt vóór ons, met een lange rij lichtjes langs de zoldering: een groote tunnel door de rotsklompen, die den toegang tot de buitenstranden afsluiten.

En daarna gebeurt het groote wonder: een nieuwe koelte streelt ons voorhoofd, en geeft ons zelfs even een kil gevoel. Een zilte lucht prikkelt, de met zuurstof oververzadigde dampkring van het open zeestrand, het ozon, die uit de schuimende branding opgerezen is als de nimfen uit de golven.

Nu opent zich een nieuw perspectief: een wijde boog van knipoogende lichtjes omzoomt een effen strand, waar een heel villapark van groote en kleine chalets langs ligt. Pronkende paleizen zijn er tusschen, maar ook bescheiden witte bungalows en genoeglijke badplaatsvillatjes.

De branding ruischt en dreunt op het zand. De auto's snorren zachtjes langs die eindeloze asfaltbaan. En de mensch leeft op, snuift de prikkelende zeelucht in, herademt in de koelte van het zeestrand.

Wij bereiken het einde van den halven cirkel, en zien achter ons den grooten boog van lichtjes, dien wij gereden hebben. De

auto wipt bij het fort Copacabana even over een smalle landtong heen, en begint aan een nieuwen halven cirkel, misschien nog wijder en grooter dan de eerste: het strand van Ipanêma. Links de oceaan, rechts in de schemering de donkere silhouetten der bergkolossen, die zwart afsteken tegen den rossig verlichten nachthemel van Rio de Janeiro.

Wederom verlaat de auto de kust. Een rotsmassief doemt voor ons op en het strand is ten einde. Maar de wagen beklimt een korte helling, en nu rijden wij op een soort galerij boven de zee, met de schuimende branding in de diepte beneden ons. Een kunstig in de rots uitgehouwen weg vergezelt de klotsende zee, met bochten en hoeken, en telkens nieuwe groepeerings van bergpieken en boomgroepen.

Een bosje palmen verheft zich op één uitgespaard hoekje. Het maanlicht glinstert op bladeren en stammen en giet een zilverachtigen schijn op den kabbelenden achtergrond van oceaan.

Uren lang glijden wij voort langs dezen sprookjesachtigen kustzoom, zalig in de koelte en genietend van de edelste genietingen, welke de groote tropenstad biedt: de dagelijks wederkerende afkoelingsrit langs de zee.

*NACHT IN DE
TROPENSTAD.
De buitenstranden van
Rio de Janeiro.*